

andre forefaldende Sager vedrørende dette Emne —, er Grunden, at jeg efter den ærede Justitsministers Stilling til Flakkebjerg-Sagen ikke kunde have nogen Tillid til ham. Det viste sig til Trods for de meget graverende Oplysninger, der fremkom, at Justitsministeren dog tog Stilling for Mortensen og ønskede ham bevaret for Anstalten. Sp. 1088 i Rigsdagstidenden for 1906—07 — det er under Finanslovens 1ste Behandling — siger den højtærede Justitsminister efter at være bleven af-æsket sin Mening om Flakkebjerg: „Jeg tror derfor, det vil være i alle Parter velforstaaede Interesse at stemme Angrebene paa denne Opdragelsesanstalt noget ned, og navnlig tror jeg slet ikke, det er i Børnenes Interesse, at man ved slige Angreb vækker en Uroens Aand iblandt dem, som meget let kan forlede dem til i deres Ungdommelighed at begaa Handlinger, der drage Revselse ned over deres Hoveder, som de kunde undgaa, hvis man vilde lade Opdragelsesanstalterne være i Fred.“ Ja, er det ikke skammeligt, at det ærede Medlem for Fredericia (L. Rasmussen) og jeg ikke have villet lade Flakkebjerg i Fred. Her have vi beskæftiget os med denne Sag i lange Tider, for mit Vedkommende i flere Aar. Vi vilde ikke lade den i Fred, vi rejste Anklager imod den Maade, hvorpaa Drengene behandledes paa denne Anstalt.

Og saa vover den ærede Justitsminister her ved 1ste Behandling af Finansloven, hvor intet Medlem i denne Sal havde set disse Forhør — ja, maaske det ærede Medlem for Kellerup (Jensen-Knudstrup) havde set dem —, at sige, at de Anklager, som det ærede Medlem for Fredericia og jeg have fremsat, ere overdrevne, og at vi have skabt Uro blandt Børnene i Hjemmet ganske uden Grund. Og saa viser det sig, da Finansudvalget fordrer Forhørene i Flakkebjerg-Sagen frem paa Bordet, at de Angreb, vi have fremsat, ere ikke blot fuldkommen sandfærdige, men at Forhørene afslørede et Totalbillede af Tilstanden paa Flakkebjerg, som er langt værre end den, det ærede Medlem for Fredericia og jeg have skildret. Ganske vist, der sker nu dette, at Justitsministeren tager ud af Forhørene i denne Sag, hvad der passer i hans Kram-

Han læser op Navnene paa 25 Drengene, som alle erklære, at de ikke have noget at klage over, at de Straffe, de have faaet, have været fortjente. Alle disse Erklæringer læser Justitsministeren op. Jeg vil gerne understrege dette — det er ret karakteristisk —, at de Drengene og Piger, som have været i Forhør under Schrøder baade paa Flakkebjerg og paa „Hebron“, ere alle blevne spurgt, om de ikke vilde erkende, at Straffene vare velfortjente. Det er noget, de ikke sige af sig selv, men som de maa være spurgt om. Her kunde jeg ønske at anmode det Udvalg, som vil blive nedsat, og som vil komme til at beskæftige sig med Sagen, om at faa Rede paa, hvorledes disse Spøgsmaal ere rettede til dem. Det er jo ganske underligt, at Børn, som ere straffede meget haardt, med indtil 50 Slag Tamp, alligevel kunne erklære, at disse Straffe have været velfortjente.

Jeg erindrer her om Overinspektør Bruns Erklæring i denne Sag. Det er efter at have oplæst denne, at Justitsministeren bruger de Ord, jeg nylig citerede. Der siger Overinspektøren — det kan ikke siges stærkt og tydeligt nok —, der siger Brun, at Forholdene paa Flakkebjerg ere lige saa gode, som de ere paa de øvrige Opdragelsesanstalter. Det er Bruns Ord, det er hans Mening om Flakkebjerg, og det er hans Mening om alle de andre Opdragelsesanstalter, at der ikke er Forskel, han slaar alle Opdragelsesanstalters Forstandere i Hartkorn med hverandre. Det er en Sigtelse, som er ganske ubeviselig. Overinspektøren har ikke Ret til at sige om de andre Anstalters Forstandere, at de bære sig saadan ad, som Mortensen paa Flakkebjerg har baaret sig ad overfor Drengene der.

Jeg skal tillade mig, fordi det er nødvendigt i Fortsættelse af den Sag, vi her beskæftige os med, ganske kort at oplyse, hvilke Afstraffelser det under Forhørene paa Flakkebjerg blev konstateret, at der er anvendt der. Der er Statshusmand Paul Laursen af Hammel, der ofte har været Vidne til, at Drengene bleve risede med Ris, der vare dyppede i Saltlage. En Dreng ved Navn Oluf var 3 Uger i Arrest, lænket med Jern paa Ryggen. End-